

duellig og brugbar Havnecaptain for den foreslaaede Gage (Hør!); men, jeg har stillet det op saaledes, fordi jeg har ønsket, at det skulde være en Post, som en af Marinens duelige Capitainer, med hvis Gage de ærede Forslagsstillere have sat Gagen i Lighed, skulde see op til. Med den nu foreslaaede Gage for det Embede, gaaer en duelig Captain ikke hen og tager det; han siger: Nei, jeg er en duelig Mand, jeg gaaer altsaa høiere op. Dersom det stilles saaledes, saa bliver det en af Marinens yngre Officerer, som maa see op til dette Embede, men det er af de Personer, som vi nødtigt undvære i Marinen. Jeg erkender, at det er et personligt Hensyn, og jeg maa altsaa henstille til Thinget, hvorvidt den vil finde den ene eller den anden Anskuelse at være den rigtige. Forsaavidt Thinget imidlertid skulde beslutte sig til at nedsætte Gagen til 1700 Rbd., saa bliver der et Punkt, som jeg bestemt maa urgere, og som jeg da maa komme frem med i et Ændringsforslag. Det har nemlig været min Tænke, og jeg tilstaaer, at jeg maa skee burde have sat det ud fra hinanden tidligere, at Havnecaptainen af sin Gage skulde lønne sin Skriver, fordi det skulde være slaaet fast, at denne Skriver var en Havnecaptainen aldeles underordnet Person, en ganske privat Mand, som Staten ikke havde Noget at gjøre med; dersom Gagen nu bliver nedsat til 1700 Rbd., saa antager jeg, det er absolut nødvendigt, at der tilføies en saadan Sum, som jeg antager nødvendig for en Skriver, og som jeg da maa forbeholde mig at komme frem med til 3die Behandling. — Hvad angaaer Fæstningen Christiansø, da maa jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om Fæstningens Nedlæggelse eller Ikke-Nedlæggelse forbeholde mig at udtale min Mening, naar denne Sag kommer under Forhandling. Jeg troer ikke, at det kan blive Gjenstand for egentlig Behandling i en Finantslov, som kun gjælder for et Aar (Hør! Na Jo!). Jeg for mit Vedkommende, selv om jeg, hvilket jeg ikke betvivler, siden den ærede Rigsdagsmand har yttret det, skulde have udtalt mig saaledes, at der kunde være Tvivl derom hos mig, vil dog paa ingen Maade urgere denne Mening som den rigtige. Jeg er meget villig til at give efter i saa Henseende;

thi det forekommer mig, at der kan være meget vigtige Grunde for ikke at forlade denne Fæstning. Naar der er blevet udtalt, at Havnen ikke er sikker, saa vil jeg sætte et bestemt Nei derimod; den er meget sikker, det er en overmaade god Havn (Hør! Ja!), og der er i saa Henseende ingen Tvivl. Den er ikke meget rummelig, men har dog om Vinteren rummet en betydelig Deel Havarister. Der er et andet Hensyn, som Ingen vil kunne modsigge, og det er, at, dersom vi abandonnere den, saa er den ved den første Krig et Bytte for en Fiende. Nu er det ganske vist, at man vil sigge mig, at den kan tages af en Fiende (Hør!); men den kan ikke tages, uden at man slaes om den, og der skal betydelige Kræfter til at tage den. Jeg tvivler ikke noget Dieblit om, at, dersom vi havde den Ulykke, at komme i Krig med en af de Stormagter, der have Flaade, saa vilde den være tagen, hvis man vilde tage den, men jeg kan bestemt sigge, at, naar der er en fornuftig Commandant i denne Fæstning, skal han ikke lade sig tage af Ex. af Preussenerne, om de skulde falde paa at angribe den. Naar den derimod er forladt, saa ville Preussenerne naturligviis kunne sætte sig fast paa den med overmaade stor Letthed, og det vil da falde svært for os at drive dem derfra igjen. Dog skal jeg lade denne Dvæstion ligge aldeles udenfor; Spørgsmaalet er kun, om vi kunne komme ud af det med 6000 Rbd. istedetfor 13,000 Rbd., til Vedligeholdelse, ikke af Fæstningsværkerne, men af Bygninger, Møler og Havnen. Det er ganske vist, at der er et Normalreglement for, at det skal være 6000 Rbd., men det er ogsaa vist, at vi have 13 Aars Erfaring for, at man ikke kan komme ud af det med det, som Normalreglementet normerede; nu veed jeg ikke, hvad man vil finde rigtigst, enten at holde sig til et Normalreglement, som har viist sig ikke at kunne slaae til, eller man vil holde sig til det, Erfaringen har bragt med sig. Ifjor bevilgedes 13,000 Rbd., fordi Erfaringen af de sidste 12 Aar havde viist, at dette Beløb vilde medgaae; iaar vil man det ikke. Jeg skal forsøge paa at komme ud med den mindre Sum, men jeg kan paa ingen mulig Maade love, at det vil lade sig gjøre, thi jeg anseer det for min